

ményese és megvalósítója a jézusi koncepciónak. Itt vannak ezek a réges-régi templomok, amelyek ellenálltak a századoknak. Mégiscsak ezek őrzik az időt és a történelmet. Az öregasszonyok is számunkra a múlt csodálatos ékszerei, kincseket rejtegetnek magukban, amiket ki kellene bányásznunk, mert a jövőnk függ tőlük. Az ifjúság sem pusztán önmagára, hanem az öregekre építheti tartósan önmagát. Az egyház is végeredményben egy ilyen ősrégi templom, öreganyánk, a múltat őrzi, de közben állandóan az idők teljességére készül. Amikor majd a múlt hirtelen jelené és jövővé változik át, a nagy elszámolás pillanatában.

— Nézd, én egyben vagyok teljesen biztos: hiszek Istenben a magam módján, végtelenül szeretem Jézust, ami majdnem több a hitnél, mert a szeretet több a hitnél, és hiszek az egyházban is — túl mindenben. Az egyház nekem olyan, mint egy nagy hajó, amin rengeteg dolgot kifogásolhatok. A tatján ott vannak a gőgnek és a kevélységnek a láncai, a hatalom kísértései, de mégiscsak ezen a hajón van az én helyem, és mégis-

csak ez az a hajó, amely átszállít a zúgó folyón. Tudom, hogy nincs tökéletesség a földön. És elfogadni bizonyos értelemben a tökéletlent, ami mindennek ellenére a tökéletesség felé visz azért — ez a maximum. Ha az egyházat tökéletlenségében nem szeretjük, akkor magunkat sem szabad szeretnünk, és sem önmagunknak, sem másoknak nem bocsájthatunk meg soha. Az egyház is, a maga hibáival, bűneivel egy tökéletlenség. Hajó, amin rettenetes súlyok és terhek vannak, de ami tendenciájában és hirdetett igazságaiban valódi közösséget jelent, amely révbe visz mindannyiunkat, átszállít a túlsó partra, az üdvösség mezejére.

— Szegény Tamási Áronról hallottam, hogy halála előtt felvette az utolsó kenetet, ő, aki végig agnosztikus módjára élt. Mint kemény agglegény, konykul. Tudjuk, hogy egész élete kínzó kísértésekben telt el. És halála előtt, amikor már rettentő dagadtak voltak a lábai, ereje pedig fogytán, az utolsó kenetet kérte. Közben pedig ezt mondta: — Mennyit gúnyolódtam ezen! Meg a többi szentségen is. És milyen szép!

A költő is lassacskán ráeszmél arra, hogy valami, ami eddig határtalannak tűnt előtte, hirtelen zsugorodni kezd, s fokozatosan kimerhetővé válik. Valami megfoghatóvá a kezében, s amíg minden, amit belül rejtőzködve őriz, terebélyesedik, gazdagodik, egy kis, de megnevezhetetlennek látszó birtoka csöndben fogyni kezd. Úgy hívják, élet. Úgy köszöntik, álom. Úgy búcsúznak tőle, fiatalság.

HEGYI BÉLA

Kimenekülten

Ropogó csontváz
üszkös fadarabok
vonító hegedűk
két halott —

a szépség menedéke a halál
ugye kíváncsi vagy hogy milyen színű a
lelked
egy felfoghatatlan szó: az „enyém”...

Folyamatok

Új életek kezdődnek
új ködök lebegnek
eszméletlenül egy új világban
új arcát mutatja a rög
új arca befonja a földet
kerekek nagy túlvilági arca
és tüskék kezdődnek és kinövések
májfoltos barackfa virágzik
virágai a bűn és kétségbeesés
egy más világban, ahol
egy új világban, amely

szétszórja tavaszi fodrait
és helyükbe ülteti a láz
és betegség rom-virágait
de mert Istenünk állítólag
gondoskodik rólunk,
nem kell hát nagyon kétségbeesni
korrigálásra sem szorul ez a jó öreg
golyóbis
szüntelen fejlődés vissza az időben
és a magány üledékei halmozódnak
finom borogatás a föld szívére

megállíthatatlan folyamatok —

HÉVIZY KLÁRA